

## PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

### A pietrelcinai mindennapok

Számos keserű pillanat és eset után Pio atya egy esti sétájuk alkalmával szóvá tette szenvedéseit nagybátyjának, az esperesnek, Salvatore atyának. Nem bírván tovább magában tartani fájdalmát, elmondta, mennyire fájlalja, hogy házában nem látják őt szívesen, hiszen a családtagok attól félnek, hogy betegsége megfertőzheti a gyerekeket, a templomban pedig aznap reggel a hívők szeme láttára adta saját kelyhét a sekrestyés, és vette el előle sietve a többi pap által is használt liturgikus tárgyakat. Ezután pedig Pio atya végül szerényen megjegyezte: „Ma az Úr megadta nekem azt az ajándékot, hogy megtudjam, mivel a betegségem elsődökü tüdőbaj, ez azt jelenti, hogy másokra nézve nem fertőző.”

Az esperes hazatérve ezt a beszélgetést természetesen azon nyomban elmesélte, unokahúgainak is tudtára adta, és az élet ezután kezdett visszatérni a normális kerékvágásba. Pio atya lelkét azonban ez időben még egy szomorúság nyomasztotta: látása gyorsan romlani kezdett, ami egyre jobban akadályozta őt szeretett tevékenységeiben, az olvasásban és a levélírásban. Lelkiatyjának, Benedetto atyának is kénytelen volt csupán rövid üzeneteket küldeni, pedig Isten a tudója, milyen nagy szükségét érezte annak, hogy gondolatait megossza valakivel, lelkét kitarja lelkiatyja előtt.

Mialatt Pietrelcinában Jézus „Pio atyában akarja magát megdicsőíteni”, a gonosz lélek is kitaróan folytatja megfélemlítő munkáját az atya lelkében. Ahogyan Jézus és az ő angyalai és szentjei, úgy a sátán is beszél Pio atyához, látható alakban meg is jelenik előtte, és kimondhatatlan, elképzelhetetlen szenvedéseket ígér neki, ha nem tudja eltántorítani őt Isten szeretetétől. Testét különféle kínokkal sújtja, leveti őt az ágyról, a kőpadlóra löki. Jézus, a Szűzanya, az őrangyala vagy Szent Ferenc atya azonban végül mindig Pio atya segítségére sietnek a harc nehéz óráiban.

1912. február elsején Pio atya régi tisztelője, barátja és tanára, San Marco in Lamis-i Agostino atya egy francia nyelvű levélben tudatta tanítványával és barátjával, hogy a provinciális atya továbbra sem szándékozik felhatalmazni őt a gyónás szentségének kiszolgáltatására. A hír természetesen szomorúságot okozott a pietrelcinai barátnak, ám ő felettesei akaratának mindig engedelmeskedett, különösen akkor, ha egy döntés a provinciális atya, az ő lelkiatyja szándékát tükrözte. Pio atya továbbra is úgy érzi, papi szolgálata nem lehet teljes, ha nem gyóntathat, és így módon nem békítheti ki e lelkeket Istennel. Ám nem tiltakozik a döntés ellen, úgy fogadja azt, mint Isten akaratát.

Február 3-ai levelében Agostino atya felteszi a kérdést Pio atyának: „De hát ki tanított téged franciául?” A kérdés azonban egyelőre válasz nélkül marad, mert a misztikus lelkű Pio atya nem beszél egykönnyen a különleges adományokról, amelyeket Istentől kap. A későbbiek során maga Agostino atya tesz egy olyan kijelentést, hogy Pio atya nem tudott sem franciául, sem pedig görögül. A rejtélyre egy későbbi időpontban maga Pio atya szolgál majd magyarázattal.

Pio atya egészsége továbbra sem kecsegtet semmi jóval. Látása tovább romlik: a szentmise szövegének felolvasásához immár fényforrásra van szüksége.

A legnagyobb bánatot azonban a gyóntatás engedélyezésének késlekedése jelenti számára. Arra kéri Benedetto atyát, engedélyezze neki legalább a férfiak gyóntatását. Ám nincs mit tenni. A provinciális atya hajthatatlan, és döntésének okát nyíltan ki is mondja: nem csupán Pio atya rossz egészségi állapotáról van szó, hanem arról, hogy további teológiai felkészülésre lenne szükség e szentség kiszolgáltatásához, különös tekintettel az erkölcsológia témakörében.

Az újabb elutasítás után Pio atya folytatja saját útját, amelyet a szeretet és a szenvedés, az isteni vigasz és az ördögi kísértések, örömök és hallhatatlan fájdalmak fémjeleznek. A fiatal szerzetes nem titkolja el felettesei és lelkipásztorai előtt az isteni vigasztalások és kegyelmek gazdagságát, amelyekkel Isten illette őt, sem pedig azt, hogy rendszeresen megjelenik neki Jézus, a Szűzanya, valamint őrangyala. Napjai során félelmek és örömök váltják egymást, ám türelme, a gyötrelmek elviselésében mutatott lelkierője egy pillanatra sem lankad. Mindenekelőtt a szeretet erejével harcol. Az egész lényét betöltő szeretet lassanként eljuttatja őt oda, hogy már nem is érzi a testében lobogó tűz égető forróságát, pedig néha úgy érzi, mintha szíve porrá égne, különösen a szentmiseáldozat bemutatása után, amikor azonban a nagy misztériumban rejtőző Jézus édessége is érezhetően eltölti testét és lelkét. Az oltáriszentségi Jézushoz fűződő olthatatlan vágyát, szeretetét és lelke vele való egységét fejezik ki szavai, amelyekkel Pio atya Jézust megszólítja: „Jézusom, én táplálékom!” Az iránta érzett szeretetét pedig e szavakkal írja le: „Jézusom, már nincs több szeretet a szívemben. Te vagy a tudója, hogy már szívem minden szeretetét neked adtam. Ha még több szeretetet akarsz, vedd el szívemet, töltsd meg azt a te szeretetteddel. Akkor parancsold meg nekem ismét, hogy még jobban szeresselek, és én nem utasíthatlak el többé. Sőt, kérek, tedd meg ezt velem most mindjárt, ez minden óhajom!”

Pio atya a tavasz folyamán engedélyt kap, hogy bemutathassa a Szent Szűz fogadalmi miséjét, valamint a megholtakért mondott fogadalmi misét. Ez az esemény annak fényében nyer különös fontosságot, hogy tudjuk, Pio atya szívéhez a megfeszített Krisztus és az oltáriszentségi Jézus után a legközelebb a Szűzanya áll, lelki életében pedig különös figyelmet szentel a purgatóriumban szenvedő lelkeknek. A Szent Szűz Pietrelcina lakóinak különleges patrónája, akinek szobrát a Santa Maria degli Angeli plébániatemplomban őrzik és tisztelik arra emlékeztvén, hogy a Szűzanya szabadította meg a falut az 1854-es kolerajárványtól.

Pio atya Szűzanya iránt érzett gyengéd szeretetét Pietrelcina minden lakója ismerte. Szűz Mária iránti fiúi szeretetét, odaadását édesanyjától „örökölte”, aki a Kármel-hegyi Szent Szűz nagy tisztelője volt. A mély és szívből jövő Mária-tisztelet pedig mindkettőjüket elvezette Jézus igazi szeretetéhez.

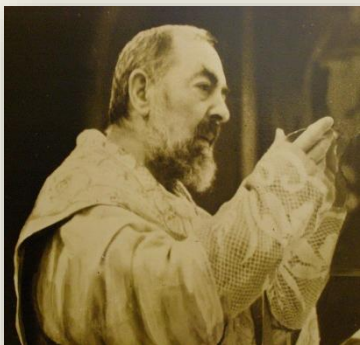
Pietrelcinában réges-régen állt egy kis templom, amelyet a tisztítóhely templomának neveztek. Ma már csak egy festmény emlékeztet rá, amelyet egykor abban a kis templomban őriztek, ma pedig az Angyalos Boldogasszony plébániatemplomban található: a kép a Szűzanyát ábrázolja angyalok és a tisztítóhelyen szenvedő lelkek társaságában...

(...folytatás következik)

## PIO ATYA SZENTMISÉJE...

...Nincs mit csodálkozni azon, ha Pio atya szentmiséje Krisztus Passiója valódi és igazi újraélésének látszott. Amikor fájdalmas lépteivel fellépett az oltárhoz, csakugyan úgy tűnt, mintha a Kálváriára lépne. A liturgia szavait ejtette ki; az emberek pedig kórusban válaszoltak, akkoriban ez igencsak ritkaságszámba ment, hiszen általában csak a ministránsok válaszoltak. Ebből is látszik, hogy a jelenlevők törekedtek a lehető legnagyobb részvételre. Minden szem rá szegeződött: erre a nyilvánvaló fájdalomtól folyton összeránduló arcra, s az éppoly nyilvánvaló erőlködésre, mellyel ezt mások előtt leplezni igyekezett; az arcát gyakran öntöző könnyekre, melyeket a keze ügyében levő kis zsebkendővel – sokszor azt színelve, hogy az izzadtságot törli le – felszárított; arra a mellverésre a „mea culpa” és az „Agnus Dei” alatt, ezekre az erős ütésekre (érthetetlen volt, hogyan csinálhatja sebes kezeivel!); arra az elnyúló térdhajításra, mely olykor azt a benyomást keltette, hogy nincs ereje felkelni. És a hosszú szünetekre, merev tekintettel és ködfátyolos szemekkel, amikor úgy tűnt, képtelen a misét tovább folytatni. Pio atya miséjét valaki így határozta meg: „Egy autentikus természetfölötti látvány.” Bizonyára olyan méltóságteljes volt, hogy valóban nem volt benne semmi teátrális. De miért jöttek az emberek az egész világból egy ilyen kényelmetlen helyre és ilyen szokatlan órában, hogy részt vegyenek ezen a misén, amely nem akart véget érni, amikor pedig befejeződött, bárcsak tovább tartana? Kétség sem fér hozzá, Pio atya újraélte Krisztus szenvedését.

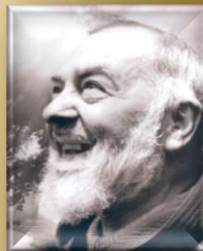
Tudunk olyan férfi és női – gyakran stigmatizált – szentekről, akik péntekenként vagy a Nagyhéten újraélték a Passiót. Gondolok itt Szent Veronica Giulianira, Szent Gemma Galganira, Neuman Terézre, tiszteletreméltó Alessandrina Maria da Costára... De senki nem a mise alatt élte át.



Egyelőre Pio atya az egyetlen stigmatizált pap. A Passió papként való újraélésének a szentmise alatt, azt hiszem, különös célja volt, amit a hívek, talán öntudatlanul, megsejtettek. Pio atya miséje nem volt különös misztérium; az igazi misztérium, amit oly kevéssé értünk meg, maga a szentmise! A mise áldozat, a kereszt vér nélküli emlékezete, Jézus áldozatbemutatása, melyet felajánl az Atyának, feláldozva értünk önmagát és az örök élet táplálékaként adva nekünk önmagát... Valódi, habár tökéletlen kifejezéseket próbálunk segítségül hívni. Az emberek, Pio atyát szemlélve, azt hiszem, igazában a mise valódi értelmének megértésére törekedtek. Sokan mondták, papok és hívek egyaránt, hogy csak azután értették meg, mi a szentmise, miután részt vettek Pio atya miséjén.

(Részlet Don Gabriele Amort: *Pio atya, miként én ismertem* című írásából)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”



# Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

5/12.

## Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (19.)

1974. november 4-én, amikor a bíboros és kis csoportja kora reggel hazaindul, különös dolog történik. A sportos Karol atya a szállodából kilépvén át akar ugrani egy keskeny vízelvezető árkot, ám a csúszós, hideg novemberi időben megcsúszik, és kifecamítja a bokáját. Maga is térdre esik a fájdalomtól, az elszennvedett sérüléstől. Kísérői felsegítik, ő pedig sántítva, de a saját lábán megy tovább. Lábára rögzítőkötést tesznek, ám ő kijelenti, másra semmi szükség, sőt ezt sem sokáig viseli majd, hiszen neki utaznia, dolgoznia kell. Mosolyogva köszöni meg az orvosoknak az ellátást, és sántikálva elindul. Visszautaznak Rómába, ahonnan a bíboros szinte azonnal továbbindul Krakkóba.

Pio atya halála után egy évvel, 1969. november 4-én a kapucinus rend posztulátora első alkalommal terjeszti a Vatikán elé kérvényét, hogy indítsák el Pio atya boldoggá avatásának eljárását. Nem kell emlékeztetnünk arra a tényre, hogy az atya a hívek között halála után is hatalmas népszerűségnek örvend Olaszországban és az egész világon. Temetésén megdöbbentő számú zarándok vett részt. Ezt az emelkedett hangulatot kihasználva terjeszti Sienai Bernardino atya a Szentszék elé kérését. Az eljárás azonban ekkor még nem indulhatott el. Rómában VI. Pál pápa megválasztásával ugyan a légkör megváltozott, mégis szikladarabokként nehezednek az ügyek menetére és az emberek szívére a stigmákat viselő barát ellen felgyülemlt, rágalmakon, tévedéseken alapuló jelentések és dokumentumok, melyeket a Szent Hivatal archívumában őriznek. A boldoggá avatási eljárás lassan indul el. 1972 januárjában Sienai Bernardino petíciót küld az olasz és egyéb nemzetek püspökeinek, és arra kéri őket, írjanak támogató leveleket, és kérvényezzék maguk is a Szentszéknél, hogy hagyják jóvá az ügy megindítását. A felkérésre rengeteg válasz érkezik, 19 bíboros, 58 érsek és 133 püspök részéről. A figyelmet rögtön felkelti az egyik levél, mely a Lengyel Püspöki Konferencia részéről érkezett. A levél két magas rangú egyházi vezető, Wyszynski és Wojtyła bíboros, valamint 43 lengyel püspök aláírását viseli...

(...folytatás következik)